

**24 ned B – 16.9.2018 – Vzpomínka na P. Adolfa Kajpra - Iz 50, 5-9a - Jak 2, 14-18 - Mk 8, 27-35**

Je přirozené, že člověk touží po jakési stabilitě života, že si přeje, aby jeho život byl poklidný a naplněný.

Chtěli bychom aspoň do jisté míry mít pocit úspěšnosti, pocit zadostiučinění, že jsme dosáhli svých cílů, že jsme něco dokázali.

V kontextu těchto tužeb a přání může být pohled na velké utrpení, na životní absurdity, na ztroskotání a selhání velmi zneklidňující a nepříjemný.

Je to něco, co pro nás nikdy nebude snadné, v čem nám může pomoci jediné to, když si uvědomíme, jak se na tyto stejné skutečnosti dívá Bůh.

On nezavírá oči před utrpením, před nesmyslností mnohých situací v našem světě.

Izaiášův text nám právě připomíná trpícího Božího služebníka i hrůzu toho, v čem vězí.

Ovšem Bůh nejenom vidí drsné skutečnosti. On, aby nám pomohl, tak volí cestu, na které on sám těmito hrůzami prochází.

Kristus jasně říká těm, kdo ho následují, že *„Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit...“*

Kristus přijímá utrpení a smrt a dává nám zakusit, že tam, kde lidsky vidíme jen zármutek a zánik, tam vzkvétá Boží život a radost.

On dovede i naše bolesti a umírání proměnit ve slávu vzkříšení.

Když si dnes připomínáme otce Adolfa Kajpra, když to zítra bude 59 let od jeho smrti v Leopoldově, tak si zvlášť můžeme uvědomit tu skutečnost, že on celou řadu let strávil ve vězeních a koncentracích nacistického i komunistického režimu.

Mohlo by se z lidského pohledu zdát, že to byla léta utrpení a absurdit, léta jaksi ztracená a odepsaná.

Ovšem z Božího pohledu to vnímáme přesně obráceně - jako Boží vítězství víry, jako čas, kterému Bůh dal svůj smysl, ve kterém nám prosvítá sláva vzkříšení.

Nechme na závěr promluvit otce Kajpra, který v jednom svém kázání uvádí:

*Křesťanství... jest náboženství kříže. A přece naším největším svátkem není Velký pátek, nýbrž nedělní jitro velikonoční, chvíle, kdy Kristus jako vítěz vstal z mrtvých. Život nepomíjející a radost nezkalitelná jsou konečným smyslem každé naší oběti. Vlastním definitivním Kristem není Kristus ukřižovaný, nýbrž vzkříšený vítězný Kristus Král. Ale k němu se přece jen dochází jenom křížem a jenom obětí. Čím blíže jsme tedy v životě onomu kříži Spasitelovu, tím jsme mu i ve vzkříšení, tím blíže jest on nám...*

(Ministerium verbi, s. 427-8)